

27. nedel'a C

***Boh nám nedal Ducha bojzlivosti,
ale Ducha sily, Ducha lásky a rozvážnosti.
(2 Tim 1,7)***

Prvé čítanie

Kniha proroka Habakuka 1,2-3; 2,2-4

Pane, ako dlho budem volať, a ty nevypočuješ? Kričať k tebe: "Násilie!", a ty nepomôžeš? Prečo mi dávaš hľadieť na bezprávie a pozeráš sa na súženie? Kam sa pozriem: týranie a násilie; povstávajú hádky, vybuchujú zvady. Pán mi odpovedal: "Napíš, čo si videl, vry všetko do tabúľ, aby sa to ľahko čítalo. Lebo videnie čaká na svoj čas a náhli sa k splneniu, nesklame. Ak sa aj oddiali, čakaj naň, lebo určite príde a nezmešká! Hľa, padne ten, čo nemá dušu priamu, spravodlivý však bude žiť z viery."

Druhé čítanie

2. list Timotejovi 1,6-8.13-14

Milovaný, pripomínam ti, aby si roznecoval Boží dar, ktorý si dostal vkladáním mojich rúk. Lebo Boh nám nedal Ducha bojzlivosti, ale Ducha sily, Ducha lásky a rozvážnosti. Preto sa nehanbi svedčiť o našom Pánovi. Nehanbi sa ani za mňa, jeho väzňa, ale spolu so mnou trp pre evanjelium; veď Boh ťa posilňuje. Drž sa zdravej náuky, ktorú si odo mňa počul, s vierou a láskou, ktoré sú v Kristu Ježišovi. Stráž vzácny tebe zverený poklad s pomocou Ducha Svätého, ktorý v nás prebýva.

Evanjelium

Lukáš 17,5-10

Apoštolí povedali Pánovi: "Posilni nám vieru!" Pán im povedal: "Keby ste mali vieru ako horčičné zrnko a povedali by ste tejto moruši: 'Vytrhni sa aj s koreňom a presad' sa do mora,' poslúchla by vás. Kto z vás, čo máte sluhu, ktorý orie a pasie stádo, povie sluhovi, keď sa vráti z poľa: 'Pod' a hneď si sadni k stolu!?' Nepovie mu skôr: 'Priprav mi večeru, opáš sa a posluhuj mi, kým sa nenajem a nenapijem; ty budeš jesť a piť až potom!?' Azda bude povinný ďakovať svojmu sluhovi, že urobil, čo sa mu prikázalo? Tak aj vy: keď urobíte všetko, čo sa vám prikázalo, povedzte: 'Neužitoční sluhovia sme; urobili sme, čo sme boli povinní urobiť.'"

Na zamyslenie

"Teraz, keď tretia svetová vojna môže vypuknúť z jedného dňa na druhý, keďže naša zem je v takom žalostnom stave, prichádzam opäť do pokušenia stratiť nádej pri pomyslení, že utrpenie a bieda nemajú konca, že nemáme pred sebou žiadny veľký cieľ, a že sa bojuje len za malé, čiastočné vytýčenia cieľa. Len v celkom malých bodoch sa uskutočňujú zásadné zmeny, človek však nemá žiadny cieľ, niet ničoho, čo by človeka zaujímalo. Vláadne už iba chaos." Takto popisuje 75-ročný filozof Jean Paul Sartre svetovú situáciu. Môžeme mu niečo namietat? Malé svetielka nemôžu rozjasniť to, že svet a ľudstvo očakáva pochmúrna budúcnosť, budúcnosť, ktorá sa javí málo ružová a priateľská. V mnohých oblastiach človek už dávno prekročil hranice k šialenstvu, bláznovstvu. Do tohto chaosu je každý z nás zamotaný, zapletený.

Sartre tu oslovuje jednu základnú problematiku veriaceho človeka: človek zakúša nespravodlivosť do neba volajúcu, ale zdá sa, že nebo mlčí. Taktici s ostrými laktami sa presadzujú. Pravdepodobne sa im väčšinou darí lepšie ako tým, ktorí sa snažia upevniť sa vo viere. Táto skúsenosť neodvratne vedie k otázke dôvery, čo sa týka prítomnosti a postoja živého, milujúceho Boha.

V takejto podobne neradostnej situácii bojuje prorok Habakuk v prvom čítaní s Božím nezrozumiteľným vedením sveta plného utrpenia. Ako môže Boh len tak nečinne prizerať tomu, ako sú ľudia zdieraní, týraní, ako vládne násilie, útlak a konflikt? Za týmto bojom stojí spochybňujúca otázka, či Boh skutočne stojí na strane tých, s ktorými sa nespravodlivo zaobchádza, na strane trpiacich, utláčaných! Toto čítanie je vôbec kritickou otázkou na náš vlastný obraz o Bohu: koľko zdanlivej "negativity", koľko zdanlivého Božieho mlčania vieme vydržať? Smie Boh mať temné, nezrozumiteľné črty? Môže byť aj skúsenosť utrpenia integrovaná do viery alebo vedie nevyhnutne k ateizmu?

Otázky k temným stránkam života, nespravodlivosti a utrpeniu nemožno rozobrať čisto teoreticko-filozoficky. Ľudia, ktorí sa v sebe v celej svojej tvrdosti postavili zoči-voči svojej bezohľadnosti, svojej nerozumnosti vedia, že ani ignorovaním, ani filozofovaním, ani zbožným odmietaním toho, čo asi nesmie byť, nie v príliš skorých odpovediach, ale len z vnútorného, bolestivého a trezlivého prežitia takýchto skúsenosti môžeme na to nájsť odpoveď ... Avšak kedy, kde a ako príde táto odpoveď, to zostáva otvorené.

Na Sartrové slová môžeme teda odpovedať "len" slovami zo starej židovskej rannej modlitby: "Verím s bezpodmienečnou vierou v budúcnosť Mesiáša, a aj keď bude meškať, aj tak budem každý deň očakávať jeho príchod." Pritom hebrejské slovo pre "vieru" označuje dynamiku a silu, ktorá preniká celý život, ktorá prichádza stále nanovo, hlavne uprostred trápenia, prenasledovania a katastrof.

To, že takáto vieru nám nepríde do lona sama od seba, je vyjadrené aj v prosbe učeníkov: "Posilni našu vieru!". Ježišova odpoveď na túto prosbu posilnenia viery sa zdá byť odmietavá, no v skutočnosti je veľmi povzbudivá: vieru, ktorá je už veľmi maličká, môže prenášať vrchy! Nečakajme na rozmnoženie viery zvonka, ale dôverujme na moc najslabšej, vlastnej viery! Vydajme sa na cestu hľadania prameňa viery v našom vlastnom vnútri!

Čo je vypovedané v nasledujúcich veršoch o vzťahu medzi pánom a otrokom pomocou obrazu, ktorý vtedy vyjadroval prirodzený sociálny poriadok, nás má varovať pred pokušením degradovať náš vzťah k Bohu na obchodovanie. Nejde o to musieť si u Boha zaslúžiť nejakú odmenu. To, čo máme urobiť, je jednoducho naša, nám ľuďom zverená úloha a to všetko v dôvere, že aj Boh je verný a nenechá nás padnúť.

Nech sme teda navzájom posilňovaní voči ľudskému rozumu, všetkému racionálnemu mysleniu v takejto viere a prispievajme svojou časťou plní nádeje na ceste do zaslúbenej zeme.

"Viera je ako vták, ktorý spieva, keď noc je ešte tmavá." (Rabindranath Tagore)